

Neparastie satikšanās stāsti

Dzīve mēdz izspēlēt jokus ar gluži patīkamām tālejošām sekām. Viltīgais Amors mīlas bultas izšauj pat situācijās, kas iepriekš šķiet nepiemērotas. PDz piedāvā sabiedrībā zināmu cilvēku iepazīšanās stāstus, kam par iemeslu bijušas liktenīgas sakritības un interesantas nejaušības, jo **iepazīties var ne tikai saviesīgos pasākumos, darbavietā, draugu pulkā vai internetā.**

Lizbovskis kļūdās un piezvana nākamajai sievai

«Iepazīšanos ar Renāti es tomēr nesaucu par nejaušību, jo dzīvē nekas nenotiek tāpat vien,» smeļoties saka LNT sporta ziņu vadītājs LAURIS LIZBOVSKIS (36). Tomēr ar savu tagadējo sievu viņš iepazinies nejauši – pa telefonu, kad pēc veiksmīgas basketbola spēles zvanījās draugam, bet sajaucis numuru un piezvanījis kādai meitenei ar patīkamu balsi, kas izrādījās RENĀTE (30). «Abi bijām labā noskaņojumā, tā arī sākās saruna. Pasmējāmies, parunājām, tobrīd man nebija draudzenes, un mēs sarunājām sazvanīties vēl kādu reizi.» Nākamajā reizē norunājuši tikšanos. «Tā ir vienīgā reize, kad esmu devies uz aklo randiņu, turklāt biju patīkami pārsteigts, jo meitene man acumirkli iepatīkās,» atceras Lauris. Trīs gadus pēc liktenīgā zvana abi oficiāli reģistrēja attiecības. «Baznīcā laulājāmies gadu vēlāk – 2004. gadā. Tās es uzskatu par īstajām laulībām. Šobrīd jau esam vecāki sešgadīgajam Jānim un trīsgadīgajai Annai Līvai.»

FOTO: F64, NO IZDEVNIECĪBAS ŽURNĀLS SĀNTA UN PRIVĀTĀ ARHĪVA

UgunsGrēka Evelīna mīlestību nostopē

Leļļu teātra aktrise, Evelīnas lomas atveidotāja seriālā *UgunsGrēks* DANA LĀCE (26) par iepazīšanos ar draugu HENRIJU VONDU (30), ar kuru kopā ir vairāk nekā trīs gadus, stāsta: «Studiju laikos no Rīgas uz Līvāniem braucu ar stopiem, jo autobusā pavadīt trīs stundas šķita garlaicīgi. Reiz tādā braucienā uz mājām iepazinot ar savu draugu. Galamērķi izkāpjot, viņš palūdza manu telefona numuru, un no tās dienas mēs esam kopā. Ilgākās attiecības, kādas man bijušas, un tas nav tik daudz mans, cik mana drauga nopelns. Tas, ka viņš vispār spēj mani paciest. Vēl vairāk: es viņam patīku tāda, kāda esmu.» Dana ir pārliecināta, ka viņi ir ļoti dažādi cilvēki, kurus kopā satur mīlestība. «Man ir tāds likums: vai nu mīlestība ir, vai nu tās nav, un tad nekā arī nav. Neesmu cilvēks, kas ļoti strādā ar attiecībām. Līdz šim ir izdevies. Tā mīlestība vienkārši ir. Bez piepūles. Man par to nav bijis jācinās. Toreiz, braucot mašīnā, gandrīz uzreiz sajutu – mans cilvēks,» neparasto tikšanos atceras Dana.

Princese draugu pamana skatītāju tribīnēs

Latvijas princese 2009 ALISE PITERNIECE (21) ar draugu IVARU STRĒLI (23) iepazīšanās laikā, kad abi spēlēja basketbolu. Iemesls vēlākai draudzībai bija īpašs skatiens. «Tas bija diezgan sen, mācījos 10. vai 11. klasē. Tolaik abi spēlējām basketbolu jaunatnes līgā, pavasarī bija fināls, un mēs sēdējām tribīnēs, skatījāmies citu komandu spēles. Kādā brīdī viņš ar saviem komandas biedriem gāja garām, paskatījās un pasmaidīja. Man notricēja sirds, sajūtas bija īpašas. Pēc tam Ivars netālu sēdēja, mēs ik pa laikam saskatījāmies, bet nekāda cita komunikācija nenotika. Tomēr skatiens bija neaizmirstams, arī tad, kad pēc kāda laika mūsu ceļi krustojās. Pēdējā vidusskolas gadā mācījāmies vienā skolā, viņš gadu pavadīja mācībās ASV, bet Ziemassvētkos uz nedēļu bija ieradies Latvijā, un mēs skolā nejauši saskrējāmies. Vēlāk viņš mani sameklēja un sāka rakstīt *draugos.lv*,» atceras Alise.

Ivars un Alise ir kopā jau ilgāku laiku un šo gadu sagaidīja jaunajā privātmājā. Tomēr Alise joprojām gaida viskārāko dāvanu – saderināšanās gredzenu. «Nu jau man šķiet, ka drīz būs,» Alise teica neilgi pirms Valentīna dienas.

Silakaktiņš izredzēto vēro ar binokli

Dziedošais Dailes teātra aktieris GUNDARS SILAKAKTIŅŠ (31) ar sievu kostīmu mākslinieci JURATI SILAKAKTIŅU (32) satikās 2000. gadā. Tas bija trīs gadus pēc tam, kad aktieris attālināti bija vērojis kādu jaunu čaklu meiteni, tobrīd nezinot, ka tā reiz kļūs par viņa sievu un divu meitiņu mammu. «Stāsts ir diezgan vienkāršs, taču nenoliedzami liktenīgs. 1997. gadā ar ģimeni bijām pārvākušies uz jaunu dzīvokli Liepājā. Vasarā remontēju jauno mītni un blakusmājā notiekošo neievēroju, taču rudenī pa logu pamanīju kādu meiteni, kas nemitīgi sēdēja pie galda un cītīgi zīmēja, kaut ko rakstīja. Ziņkārības remdēšanai izmantoju tēva mednieka binokli, un, jāatzīst, vērotāji bija arī mans brālis un tētis. Tā nu kādu nedēļu pacietīgi vakaros dežurējām pie loga, gaidot, kad beidzot meitene metīs strādāšanu pie malas un gatavosies naktsmieram.

(Smejas.) Sekoja vakars pēc vakara, man nāca miegs, un neko tā arī nesagaidīju. Nebiju jau arī tik aktīvs un uzņēmīgs, lai toreiz šo darbīgo būtni uzmeklētu. Satikāmies mēs 2000. gadā, strādājot Dailes teātrī pie izrādes *Grāfs Monte Kristo* – Jurate darināja tērpus, es izrādē dejuju. Neienāca prātā meklēt kādu līdzību ar meiteni no pretējā loga. Taču tieši ar viņu man bija lemts iepazīties, apprecēties un izveidot ģimeni. Vēl draudzējoties, sākām šķetināt pagātnes notikumus, runāt par dzīvesvietām, tad arī atšifrējām, ka es biju tas lūriķis un viņa – tā pacietīgā meitene pie galda. Jurate esot jutusi, ka tiek novērota.»

